

venie § 391 tr. zák. Je tu dôvod zmätočnosti stanovený v § 385, č. 1 b) tr. p., na ktorý treba hľadať z povinnosti úradnej. Preto Najvyšší súd pokračoval podľa § 33, odst. 1 por. nov. a kvalifikoval čin obžalovaného za zločin podľa § 391 tr. zák.

Čís. 5082.

Předepsanou služební přísahu už vykonavšího lesního hajného, pověřeného agendou polního hajného, netřeba pro tuto agendu znovu vzítí do přísahy.

(Rozh. ze dne 18. září 1934, Zm IV 8/34.)

Nejvyšší soud v trestní věci proti R. H., obžalované z přečinu násilí proti orgánu vrchnosti, zamítl zmáteční stížnost obžalované.

Z d ů v o d ů:

Na základě důvodu zmátečnosti podle čís. 1 a) § 385 tr. ř. namítá stěžovatelka, že nebylo v průběhu trestního řízení zjištěno, že hajný V. Ch. složil přísahu, resp., že přísaha, která se vykonává v každém roce na dobu příslušného hospodářského roku, ještě trvala v době, kdy výkon byl proveden. Podle skutkového zjištění vrchního soudu byl V. Ch. vzat do přísahy jako lesní hajný, zřejmě na tom základě, že nejen podle výpovědi V. Ch., ale též podle jím předloženého vysvědčení o přísaze složil přísahu jako lesní hajný dne 20. ledna 1926. Podle zjištění krajského soudu konal V. Ch. též službu jako polní hajný pro obec N. Š., byv ustanoven za polního hlídače pro tuto obec. Jak posl. odstavec § 77 prováděcího nařízení čís. 48000/1894 k zákonu o polním hospodářství a polní policii zák. čl. XII/1894 předpisuje, netřeba agendou polního hajného pověřeného, už jednou spřísahaného, lesního hajného znova vzítí do přísahy. Poněvadž V. Ch. již roku 1926 přísahu jako lesní hajný složil, jsou námítky obžalované, beroucí v pochybnost povahu výkonu hajného jakožto úředního výkonu, bezdůvodné, neboť složená jím přísaha platila i pro výkon, o nějž v tomto případě šlo, totiž o zabavení husí obžalované a zahrnutí jich k starostovi.

Čís. 5083.

Zákon o trestu smrti.

V případech § 1 zák. čís. 91/1934 sb. z. a n. nelze použití předpisu § 338 tr. ř.; odvolání obžalovaného je přípustné jen, uložil-li mu soud v rozpětí hranic tam zmíněných (15—30 let) trest na svobodě vyšší než 15 let.

(Rozh. ze dne 19. září 1934, Zm I 749/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu trestního v Praze jako soudu porotního ze dne 7. června 1934, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem vraždy prosté podle §§ 134, 135 čís. 4 tr. zák., a odmítl v zasedání neveřejném odvolání obžalované z výroku o výši trestu.

Z d ů v o d ů:

Podle § 1 zákona čís. 91/1934 může soud na místě trestu smrti uvedeného v zákoně uložit trest těžkého žaláře doživotního nebo dočasného od patnácti do třiceti let, jsou-li polehčující okolnosti tak závažné, že by trest smrti byl nepřiměřeně přísný. Zákon tedy při dočasném trestu na svobodě, který může být uložen místo trestu smrti, přesně určil jeho nejnížší a nejvyšší hranici. V § 5 cit. zák. je stanoveno, že odvoláním lze odporovati rozsudku i z důvodu, že trest na svobodě uložený na místě trestu smrti není přiměřený. Při uložení dočasného trestu na svobodě je tedy odvolání obžalovaného přípustno jen tehdy, když soud v rozpětí obou zmíněných hranic uložil obžalovanému trest na svobodě vyšší než 15 let. V souzeném případě uložen byl obžalované těžký žalář 15 let, tedy nejnížší hranicí, pod niž soud vůbec nesměl sejít ani v případě pro obžalovanou nepříznivějším, hledíc k závažnosti okolností polehčujících, ježto by jinak byl zatížil rozsudek zmatečností podle § 344 čís. 12 tr. ř.

V případech spadajících pod ustanovení § 1 zák. čís. 91/1934 nelze vůbec použití předpisu § 338 tr. ř., ježto, jak nahoře uvedeno, vyměření trestu na svobodě na místě trestu smrti, který je v zákoně stanoven, jakož i vliv okolností polehčujících též na výši tohoto trestu na svobodě jsou zvláště upraveny tímto zákonem. Nejde tu o trest na svobodě, který by podle zákona měl být vyměřen mezi deseti a dvaceti lety anebo na doživotí, jak předpokládá § 338 odst. 2 tr. ř., takže pro použití § 338 tr. ř. schází již první předpoklad, že jde totiž o trest na svobodě v zákoně stanovený v uvedeném rozpětí. Funkci, kterou jinak, pokud jde o tresty na svobodě zákonem stanovené, má ustanovení § 338 tr. ř., převzal § 1 zák. čís. 91/1934 pro obor trestu smrti pro případ, že polehčující okolnosti jsou tak závažné, že trest smrti by byl nepřiměřeně přísný. I z této úvahy jasně plyne, že nelze při použití § 1 cit. zák. přikročiti k dalšímu snižování trestu za použití § 338 tr. ř.

Bylo proto odvolání obžalované odmítnouti jako nepřípustné.

Čís. 5084.

Ustanovení § 41 čís. 1 zák. o ochraně cti čís. 108/33 aplikuje jen všeobecnou normu čl. IX. uvoz. zák. k tr. zák. na obor ochrany cti s jediným omezením, že zpětné působení nových norem je vyloučeno jen, byly-li dosavadní předpisy vinníkovi z ř e j m ě příznivější; ustanovení § 7 obč. zák. nemá tu místa.

Ustanovení § 15 (2) zák. čís. 108/1933 je z oněch předpisů, jež podle § 41 čís. 1 cit. zák. platí o trestných činech spáchaných před účinností tohoto zákona jen za předpokladu, že ustanovení dosavadního práva nebyla vinníku zřejmě příznivější.

Zanechal-li zesnulý manželku a syna, není za platnosti zákona čís. 108/33 jeho bratr oprávněn podle § 15 (2) cit. zák. stíhati útok na čest zemřelého, třebaže mu v době stíhacího návrhu právo to podle § 495 odst. 2 tr. zák. příslušelo.

(Rozh. ze dne 19. září 1934, Zm II 264/34.)